

Nyugdíjas lettem!

Nyugdíjasként hogyan lehet tartalmasan eltölteni az időt?

Mielőtt az ember nyugdíjba vonul, hasonló gondolatok kavarnak a fejében: alig várom, hogy nyugdíjas legyek. Csak a hobbimmal foglalkozhatok. Nem kell korán kelnem, és rohannom a munkába, végre kipihenhetem majd magam! Nem kell mindennap ugyanazokat az unalmas, undok „képeket” vágnom, és néz-nem. Nem kell mindennap eltűrnöm a főnököm gorombaságait. És akkor végre elérkezik a „NAGY NAP”. Telnek a hetek, a hónapok, a nyugdíjas élvezi az új helyzetet, azonban lassan kezd hiányozni valami. Nem tudja az ember megfogalmazni, hogy mi. Talán a főnök otrombaságai, vagy a hülye kolléga idétlen megjegyzései? Megfogalmazhatatlan hiányérzete van.

Egyre gyakrabban jelenik meg a körzeti orvosi rendelőben. Az „itt fáj-ott fáj” jelenség mutatkozik rajta. Nem érti, és nem tudja, hogy mi van vele. Hiányzik a közösség, amiben eddig nap mint nap jelen volt. Hiányzik az aktív élet. Érthető, hisz egész eddigi életében jelen volt az aktív munka, a

jó, vagy a kevésbé jó közösség. A mindennapi küzdés ön maga. Hiányzik a cél!

Nyugdíjba vonulásom után három évig informatikát tanítottam, majd négy évig egyéni vállalkozóként különböző számítástechnikai tanfolyamokat vezettem, viszonylag jól elvoltam, ám egészségi állapotom nem tette lehetővé, hogy tovább dolgozzak. Életemnek egy rettenetes időszaka, évei következtek. Senkinek sem kívánom, hogy mindazt átélje, min mentem keresztül. Feleségem javasolta, hogy keressék meg valamilyen nyugdíjastársaságot, -közösséget. Ezúttal szót fogadtam neki.

Elsétáltam a városi nyugdíjsház előtt, megnéztem, hogy mikor vannak nyitva, majd egy napon beállítottam hozzájuk.

És mit add a magasságos ég, egy tanítványom fogadott az ajtóban. Ő volt akkor az egyesület elnöke. Körbevezetett a házban, bemutatott a bent tartózkodó nyugdíjasoknak, az alelnöknek, aki ugyancsak a tanítványom volt. Beléptem a nyugdíjas-egyesületbe. Szíve-

sen fogadtak. Volt most már hova járjak, kivel beszélgessek, kivel osszam meg a gondolataim. Tudták, hogy mivel foglalkoztam korábban, elkezdtek a nyugdíjasaink az egyesület számára adományozni különböző használt számítógépeket, számítógép-alkatrészeket. A sok behozott számítógépből „új számítógépeket készítettem”, kialakítottunk egy számítógépes klubszobát. Bevezettük a klubba az internetet. Komoly igény mutatkozott a számítógép-kezelési tudás iránt. Elin-dítottuk a számítógép-kezelő tanfo-

lyamokat nyugdíjasaink számára. Megalakítottuk a „Netgeneráció 60+” klubot. Lett ismét cél az életemben. Átadhattam tudásom egy szelét az idős nyugdíjas társaimnak! Soha, eddig nem tapasztalt élmény volt látnom, amint az öreg, ráncos, reszkető kezek nyúlnak az „egérhez”, a billentyűzethez. Amint kinyílik a világ előttük! Amikor megírják az első számítógépes levelüket az unokájuknak! Ezt az érzést mindenkinek át kellene élnie.

Megismert a nyugdíjasközösség, és a vezetőségválasztás alkalmából megválasztottak alelnöknek, s ebbéli funkcióban irányíthatom nyugdíjas tagjaink aktív, kulturált kapcsolódási és szórakozási lehetőségeit.

Megtaláltam a helyem az életben ismét. Vannak terveim, álmaim, amit nyugdíjas társaimmal együtt megvalósíthatunk. Egyre többet szerepelnek, és elismerésben részesülnek nyugdíjasklubjaink. Rendezvényeinken tapasztalható a nosztalgikus jó hangulat. Tagjaink igénylik azt, hogy rendszeresen találkozzanak egymással, beszélgethessenek, szórakozhassanak, „Ki Mit Tud?” rendezvényeinken versenghessenek egymással. És mindebben benne van a „munkám”. Felemelő érzés, hogy vannak társaim ebben a „munkában”, mert ez már nem munka, hanem szórakozás.

És mit add a magasságos ég, már nem is emlékszem (és nem azért, mert csökkent az emlékezőképességem), hogy mikor voltam utoljára a körzeti orvosi rendelőben.

Rám így hatott a nyugdíjasközösség.

Pársa László nyugdíjas szervezeti alelnök

